

De under Nr. 2 og 3 anførte Undtagelser ere, forsaavidt de gaae ud paa at tillade Dp- tagelsen af enkelte Stykker, Digte o. s. v. i kritiske Anmeldelser og Skrifter, mottværede ved, at en Kritik af et Værk vilde blive i høj Grad vanskeliggjort og ofte tildeels uforstaaelig, naar det ikkun i Medfør af den under Nr. 1 fastsatte Undtagelse kunde giengives enkelte Sætninger af det vedkommende Værk. Hvad dernæst angaaer Tillabelsen til en lignende Benyttelse af en Forfatters Værker i Samlinger til Skolebrug, da har man vel anseet denne for ikke at være aldeles uden Betænkelighed, men man har dog troet, at Vigtigheden af, at der skedde have gode Samlinger af den nævnte Art, her maa have den overvejende Betydning, saameget mere som den omhandlede Benyttelse paa Grund af saadanne Samlingers særegne Bestemmelser ikke vil kunne antages at skade Affættningen af vedkommende Værker.

Endelig har man anseet det rettest, at der tilstaaes Dagbladene en gjensidig friere Benyttelse af Bladartiklerne alene under Betingelse af, at Kilden angives. Samme Bestemmelse findes blandt andet ogsaa i den svenske Lovgivning, og den synes tilstrækkelig begrundet i Hensyn til Dagspressens hele Stilling og de omhandlede Artiklers eiendommelige Bestaafenhed.

Til § 13.

Foruden det egentlige grove Eftertryk er der en anden i sig ligesaa utilbørlig og skadelig Benyttelse af en Forfatters Værker, nemlig den, som bestaaer i en Ofengivelse af Tankeindholdet, men med andre Udtryk eller i en anden Form. Eftertryksforbudet vilde saaledes ikke yde Forfatteren og øvrige Vedkommende tilstrækkelig Beskyttelse, naar dermed ikke forbandtes et Forbud mod en sliq Benyttelse af hans Værker. Et saadant Forbud er derfor givet ved nærværende Paragraph.

Til § 14.

Flere af de fremmede Staters Lovgivninger have ikkun forbeholdt Arvingerne Ret til at meddele Samtykke til Offentliggjørelsen af en afdød Forfatters utrykte Værker for et lignende Tidsrum som det, hvort Beskyttelsen mod

Eftertryk af hans udgivne Værker er dem tilstaaet. Man har imidlertid fundet det meest stemmende med Forholdets Natur, at den omhandlede Ret anerkendes uden saadan Indskrænkning. Ligesom nemlig Arvingerne alene kunne antages i saa Henseende at ville tage Hensyn til den afdøde Forfatteres formodede Villie, saaledes kan det ogsaa ofte være af Interesse for dem selv, at sliqe Manuskripter ikke offentliggjøres.

Ogsaa af mundtlige Foredrag er der flere, som egne sig til Beskyttelse mod uhjemlet Offentliggjørelse ved Trykken. Man har imidlertid troet at burde indskrænke denne Beskyttelse til Prædikener og saadanne mundtlige Foredrag, der hooloes i videnskabelige Diemed. Det er nærmest kun ved saadanne Foredrag, at Vedkommende kan ansees at fremtræde som Forfatter, og det er væsentlig ikkun sliqe Foredrag, hvis Udgivelse kan ventes at medføre pecuniære Fordele.

Til § 15.

De her nævnte offentlige Actstykker og Forhandlinger ere efter deres Natur bestemte til at komme til almindelig Kundskab, og deres Gjengivelse bør derfor ordentligviis være Enhver tilladt. Imidlertid kunne forskjellige Hensyn muligt gjøre det ønskelig, at denne almindelige Frihed begrændses i enkelte Retninger, hvilket man dog har troet alene bør skee ved Lov.

Til § 17.

Der har hidtil ikke i vor Lovgivning været ydet Forfatterne af dramatiske og musicalke Arbejder nogen Beskyttelse imod uhjemlet offentlig Opførelse af deres Værker. Det er imidlertid utvivlsomt, at en Forfatter ligesaaavel har Krav paa saadan Beskyttelse som paa at stikres mod Eftertryk. Dramatiske og musicalke Værker ere væsentligt bestemte til at offentliggjøres ved Opførelse, og det er nærmest derved, at Forfatteren skal kunne vente at erholde en passende Godtgjørelse for sit Arbejde. De fleste fremmede Staters Lovgivninger have ogsaa udtrykkelig indrømmet Forfatterne en udelukkende Ret til at autorisere den offentlige Opførelse af deres Værker, og ligeledes tillagt Arvingerne en saadan temporair Ret, men iøvrigt ere de nærmere Bestemmelser i de enkelte Lov-